

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἔνδικα δέκα
κ' ἕλα τὰ σαθὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδικοφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ὶ γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὸ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμοι; μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ὶ γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοιαυτῆ
ὅτι πολυῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μῆνι τοῦ μηνὸς ὀκτώ,
κομῆτη βλέπομε φρικτό.

Εἰκοσι και χίλια κ' ἑκατὸ συναίμα,
πένθος σ' τὴν Ἀγγλίαν και μεγάλο κλάμμα.

Ὁ γῆενος πλανήτης κ' ὁ τρομεροῦς κομήτης.

(Ὁ Περικληὺς παραλαλεῖ
μονάχος γιὰ τὸν Φασουλή.)

και πάλι σ' τὸν περίπατο, και τόπο κάνουν ελοι
τῆς Δύσεως οἱ στόλοι;

Ἡ μήπως ἀπελπίσθη μὲ τὰς ἔκκαθαρίσεις
και μὲ τὰς ἀνορθώσεις και τὰς μεγάλας ῥήσεις,
κ' ἔφυγε μετανάστης μὲς σ' τὴν Ἀμερικὴν;...
φάχνω σ' τοῦ Ζαχαράτου... δὲν εἶναι μὴτ' ἔκει.

Ποῦσαι και δὲν εὐ βρισκω, μωρὸ φαρμακομήτην;...
μήπως ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ φοβεροῦ κομήτη
μόνος χωρὶς μιλιχὴ
ἐχώθη, παραλαπίπα,
μέσα σὲ κάποια τρίπα,
και σ' ἀγνωστα σηλιχά;

Ὅπου κ' ἂν κρυφτῆς, καυμένη,
δὲν γλυτώνεις... νότα μπένε.

Και σ' τῆς γῆς ἂν πῆς τὰ σπλάχνα και σὲ θαλασσῶν βουθῶς,
κ' ἂν μὲς σ' τ' ἀνδρῶν τρωπώσεως τῆς γνωστῆς Κολοκυθῶς,
κ' ἔκει αἰγούρους δὲν θάσαι μὴτὲ θάθρως βοηθῶς.

Κανεὶς κρυφῶνας ἀρπαχλῆς δὲν εἶναι, συμπολιτῆ,
σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη,
κ' ἂν κάπου τώρα κ' ῥόφιτῆς παραίτια τὸν κρυφῶνα,
κ' ἔλα μαζί και κλάψωμε τὸν ὕστατον ἀγῶνα
τῆς γῆς τῆς παναθλιας,
τῆς ἀθῶς γελοίας.

Ἐλα νὰ τὰ κορθώσωμε
κ' οἱ θεοὶ χειροπρασημένοι,
και φάσκελα νὰ δώσωμε
σ' αὐτὴν τὴν οἰκουμένην.

Π. — Ὁ Φασουλῆς ποῦ πῆγε κ' ὡς τώρα δὲν ἐφάνη;
ποῦ νάσαι; τὶ νὰ κάνη;
τὸν φάχνω τόσαις ὄραις, κ' ἀκόμη δὲν τὸν ἔβρισκω
αὐτὸν τὸν ἀνθρωπιστικῶ.

Μήπως ἐσκέφθη τάχα κ' αὐτὸς ὁ ψωραλέος
νὰ πάη τώρα μόνος
σ' ἐκείνη τὴν κηδεῖα τοῦ πρῶην Βασιλέως
τῆς γραίας Ἀλιδίνου;

Δὲν φαίνεται σ' τὸ δρόμο, δὲν εἶναι και σ' τὸ σπῆτι...
μὴ τάχα μὲ τὸ Βέλος μαζί και τὴν Ἀσπίδα
ἐπῆγε νὰ γλυτώσῃ κ' αὐτὸς τὴν Ἀμφιτριτῆν,
ποῦπαθε συφορέιχα μεγάλη παρ' ἑλπίδα;

τὸν φάχνω τόσαις ὄραις... δὲν εἶναι πουθενά...
μήπως σ' τῆς Ἀλδανίας ἐπῆγε τὸ καμινί;
μήπως σ' τῆς Ἀλδανίας πλαναταὶ τὰ βουνά
μὲ μιὰ μεγάλη σκέψι. Σκενδέρμητες νὰ γίνη;

Μήπως ἐπῆγε τώρα κ' ὁ Φασουλῆς ὁ τάλας
τὰ μούτσουνα νὰ τρίψῃ τοῦ Χέντιχα τῆς Καβάλλας,
ποῦ καθ' ἡμῶν ἐφάνη ζετοίπωτος σαλιάρης,
και διεμαρτυρήθη γιὰ τοῦτον κ' ὁ Γρουπάρης;

Μήπως ἐπῆγε γιὰ νὰ δῇ τὸν Τούρκου τὴν ἀρμάδα,
ποῦ λέν και γράφουσι πῶς θά ἔγῃ τούτῃ τὴν ἐδομομάδα

Τί μου κρύβεσαι, μαγκούφι; ..
 ἢ πλάσι τώρα φρίττει,
 κορμοχαλασὲς καιρὲς.

Καὶ τὸ κάθε σου πουλοῦφε
 θά γενῆ μὲ τὸν κομῆτη
 παρανάλωμα πυρὸς.

Τοῦς ἢ κορμοχαλασὰ
 μοναχῆ μας σωτηρία...
 ὄσος, Φασουλῆ, φτωχὰ
 μὲς ὅτῃν πλάσι τὴν ἀχρεία.

Γελᾷς καὶ πάλιν ἔλα
 καὶ μὲ τὴν τροχάρα γέλα
 τοῦτου τοῦ καχπέ-ντουσιᾶ,
 τοῦ δημίου, τοῦ φονιά.

Πᾶνε πῆξ τὰ φέριμα...
 καὶ λαοὶ καὶ στέμματα
 ἄνω κάτω θάλλουν ἔλα
 καὶ θ' ἀφήσουν τὰ κῶλα.

Ἐλεος δὲν ἔχει πιά ..
 ὅστου πυρὸς τὸν καταρράκτη
 κάθε γῆς παλθροσιμὰ
 θά κατῆ, θά γίνῃ στάκτη.

Ἐλα γελασὸς σὸν πρῶτα
 μὲς ὅτῃν πλάσι τὴν χαζῆ,
 νὰ γελᾷσωμε μαζὶ
 τόσον κόσμον κεχρητότα.

Ἐλα, φίλε κοικκαλιάρη,
 μὴ φοβάσαι σὸν κούρος,
 καὶ τὸ μέγα γεγονός,
 ἄς μὴ σ' εὐρῆ φρενιόταρη.

Μὴν ἀλλοφρονῆς, φρενίτη,
 γιὰ τὸ κῆρο μας αὐτό,
 καὶ τοῦ φοβεροῦ κομῆτη
 μὴν τοῦ παύξῃς τὸν κρυφτό.

Γιὰ κύτταξε πῶς τρέμουν καὶ πρῶτα καὶ ἔριφια...
 μὴν εἶσαι κατηγφῆς,
 καὶ ἔκ τῆς καταστροφῆς
 δὲν σὲ γλυτώνει τρόμος καὶ θλίψις καὶ κατήφεια.

Ἀτρόμητος ἀτένισε τὸ μήκος τῆς οὐρᾶς του,
 ἰδὲ καὶ τὸν πυρῆνα του, τὸν πυρῆμένο δγκον,
 ὅπου χαλᾷ τὴν βρεθὶ τῆς γῆς τῆς ἑπεράστου,
 καὶ προκαλεῖ τὸν σπαραγμὸν, τὸν ἔδουρμῶν, τὸν βόγγον.

Πυρὸς ἀπέιρου μύρα,
 καίμινε Φασουλῆ,
 καὶ ἔ, τι καὶ ἄν κἄνεις τώρα
 μὴδὲν δὲν ὀφελει.

Βρυγμὲς ὀδόντων καὶ τριγμὲς καὶ γῆς ἀνατινάγματα,
 θὰ πάθουν ξαφνικὰ
 καὶ ἔκεινα τὰ Συντάγματα
 τὰ Νεοτουρκικὰ

Ἄνθ θὰ προφθάσουν σὸν καὶ ἔμᾳς ν' ἀνορθωθοῦν καὶ τοῦτοι,
 μὲ τὸν κομῆτη τὰ μαρὰ θὰ γίνουεν κορκοῦται,
 μὴτὲ Σολλαλητήρια θὰ κάνουν γιὰ τὴν Κρήτη
 Χόντζηδες καὶ Ὀυλεμάδες των,
 θὰ ῥοῦν καὶ τῆς ἀρμάδες των
 κομμάτια τοῦ κομῆτη.

Ἐλα, Φασουλῆ, καὶ πῆξ μου χωρατάδες μερικὸς...
 ποῦσαι τάχαις κρυμμένος καὶ τὸν φίλο δὲν ἄκουσι;

Ἐρημο καὶ μοναχὸ
 μὴ μ' ἀφίνης τὸν φτωχὸ
 μέσα ὅτῃν καταστροφή καὶ ὅτῃν κορμοχαλασὰ...
 μὴ μὲ φέρῃς, ἀδελφέ, σὲ μίαν ἀκρ' ἀπειλοσιμὰ.

(Αἰφνὴς ἀκούεται φωνὴ τοῦ Φασουλῆ μεγάλης
 κί' ὁ Περικλέτος ἐντρομεὸς σηκώνει τὸ κεφάλι.)

Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ Ψηλὰ τὴν οἰκουμένην περιγελά.

Ἔχετε γεμὰ, γειτόνισσις, κί' ἔγω φηλαρμενίω,
 μὲς ὅτῃν κομῆτη κατωκὸ καὶ ἔλους σὰς ταλανίω.
 Κυττάτε με ὅτῃν Χάλλαβ, τῆς γῆς γελοία πλάσματα...
 ἐκ τοῦτου χαίρετὸ τὴν γῆν, τοὺς ἔλους τοὺς αἰθέρας,
 καὶ τὸν κομᾶτων χαίρετὸ τὸν ἴριμα γελᾶσματα,
 τὰς ταχυτέρας τὰς πνοὰς καὶ τὰς ταχέας ἀέρας.

Μὰ καὶ τὸν ἦλο χαίρετὸ, κί' ἔκεινο τὸ φεγγάρι,
 ποῦ τριγυρνᾷ ὅστους οὐρανούς ὅσῃν ξερὸ σρουγγάρι,
 καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Χάλλαβ, ζωντόβολα γελοία,
 καὶ τὸν Χαλάρων χαίρετὸ τὰ τόσα μεταλλεῖα.

Χαίρε, τὸν ἀνθρώπων γένος,
 καὶ σὺ, βλάμη μασκαρὰ...
 τώρα βρισκομαι κρυμμένος
 ὅστου κομῆτη τὴν οὐρὰ,
 κί' ἀπὸ τούτῃ σὰς θωρᾶ
 καὶ ὅτὰ γέλοια σπαρταρῶ.

Π.— Δὲν μεὸ λῆς, βρὲ Φασουλῆ μου, πῶς εὐρήθης ἐκεῖ πέρα;
 Φ.— Μὴ ῥωτᾷς, βρὲ Περικλέτο... θὰ ὅτὰ πῶ καμμὴν ἡμέρα.

Π.— Ἐλα κάτω ὅστους ἀνθρώπους...
 Φ.— Ἀμὴν δέ; δὲν εἶμαι κτηνός...

Π.— Ἐλα κάτω ὅστους ἀνθρώπους γιὰ νὰ ζήσης ἀνθρωπίνως.
 Φ.— Νὰ χαθῆς καὶ σὺ κί' ἔκεινο, τὰ μυρμηκία, τὰ κουνούπια,
 ποῦ τῆς σφαίρας των φοβόονται μὴ πως σπάσουν τὰ καλοῦπια
 μὲ τὸ διάδα τῆς οὐρᾶς
 καὶ τὰ κῶλα των ἀφήσουν,
 πρὶν ὁ νέας συμφορὰς
 καὶ σὲ πόνους ἐντροψήσουν.

Νὰ χαθῆς καὶ σὺ κί' ἔκεινο, κί' εἶθε τὸν πλανῆτη τοῦτο
 σ' ἔνα μοναχὰ μενοῦτο
 νὰ τὸν θῶ νὰ γίνῃ στάκτη
 νάδωγ τῆς καρδίας μου τάκτι.

Π.— Βρὲ κατέβα ὅστους ἀνθρώπους...
 Φ.— Περικλέτο, σὰς οἰκτείρω.

Π.— Βρὲ κατέβα ὅστους ἀνθρώπους πρὶν ἀνέθω νὰ σὲ δεῖρω.
 Φ.— Μὲς ὅτῃν Χάλλαβ κρυμμένος μὲ τὸ φῶς του τηλαυγῶ...
 ἔμπλεξα μὲς ὅτῃν οὐρὰ του καὶ δὲν ἔξερω πῶς θὰ ῥβῶ.

Π.— Βρὲ παληόσκυλο κατέβα...
 Φ.— Σκάσε, βρὲ, δὲν κατεβαίνω,
 γιὰ νὰ χάσω μ' ἔναν κόσμο καὶ ντουμὰ συμφορᾶσιμῶ.

Π.— Καὶ τί κἄνεις ἐκεῖ πέρα;
 Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μὲρα

Π.— Σὺ βεβαίως κατὶ ἔξερεις, ποῦσαι μέσα ὅτῃν κομῆτη...
 Φ.— Ρώτῃς τοὺς ἀτρονόμους, ρώτῃς τὸν Αἰγινήτη.
 Μὲ τῆς σφαίρας σὰς τὸ χάλι
 καὶ τὸ κλοῦβε σὰς κεφάλι
 ποῖς μ' ἔπειρα νὰ μὴ γελᾷ;